

עפ"ג 50590/12/22 - באדר אלסייד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

20 מרץ 2023
עפ"ג 50590-12-22 אלסייד נ' מדינת
ישראל

לפני כבוד סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן
כבוד השופטת יעל ייטב
כבוד השופט יובל ליבדרו
המערער:
נגד
המשיבים

באדר אלסייד
מדינת ישראל

נוכחים:

המערער ובא-כוחו, עו"ד אורי בר עוז

ב"כ המשיבה, עו"ד תהילה גלנטה

מהות הערעור: ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום בבאר שבע (כב' השופטת ש' שיטרי), במסגרת ת"פ
50716-11-19, מיום 14.11.2022.

פסק דין

המערער הורשע על פי הודאתו בעבירה של החזקת נשק, בניגוד לסעיף 144(א) בחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי
כתב האישום המתוקן, בתאריך 17.10.19 החזיק המערער במחסן הסמוך לביתו באקדח ומחסנית מסוג TAURUS
בקוטר 9 מ"מ שמספרו הסידורי מחוק, ללא היתר כדין.

בתסקיר שירות המבחן על המערער צוין כי המערער בן 31. נשוי. מתגורר ברהט ומנהל עסק משפחתי בבעלותו של
אביו. ללא עבר פלילי. מודה בביצוע העבירה. שיתף שקיבל את הנשק מחברו ללא מטרה מסוימת. והסביר שרכש אותו
ממנו משום שמצא חן בעיניו מבחינת הנראות ולאור עמדותיו בנושא הנשק במגזר הערבי לפיהם החזקת הנשק היא דבר
נפוץ המעניק תחושת ביטחון ושייכות. שירות המבחן התרשם שהמערער נקט בגישה מצמצמת ומסתירה בכל הנוגע
להתנהלותו ולקשריו החברתיים. הרחיק את עצמו מקשרים שוליים ושלל סכסוכים או קונפליקטים. התקשה להסביר את
העבירה ואת מניעיו. ושירות המבחן התרשם שהמערער מתקשה לתת בו אמון. שירות המבחן עמד על גורמי הסיכוי
והסיכון במצבו של המערער. נמנע מהמלצה טיפולית עליו. והמליץ להטיל על המערער ענישה מוחשית והרתעתית.

התביעה עתרה לקבוע מתחם הנע בין 18 ל- 36 חודשי מאסר בפועל, ולהטיל על המערער עונש בחלקו התחתון של
המתחם אך לא בתחתיתו ועונשים נלווים.

ההגנה עתרה להפנות את המערער לממונה על עבודות השירות ולהטיל עליו עונש מאסר בעבודות שירות.

בית המשפט קמא עמד על הערכים החברתיים המוגנים בעבירה; על חומרת עבירות הנשק ועל פוטנציאל הסיכון הנובע מהן; על נסיבות ביצוע העבירה; ועל מדיניות הענישה הנוהגת תוך הפנייה לפסיקה, וקבע כי מתחם העונש ההולם למעשי המערער נע בין 13 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

אשר לעונש, בית המשפט ציין את נסיבותיו האישיות של המערער, את הצורך בהרתעה, את חלוף הזמן מביצוע העבירה, ובסופו של דבר הטיל על המערער 14 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס בסך 5,000 ₪ או 30 ימי מאסר תחתיו.

מכאן הערעור.

ב"כ המערער טען, כי עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער אינו עומד בכל קנה מידה עם רמת הענישה המקובלת, והוא מחמיר ובלתי צודק בהתחשב בנסיבות המיוחדות של המקרה. ציין שהמערער ללא עבר פלילי. ששה בתנאים מגבילים מעל לשלוש שנים. מעשה העבירה שביצע נבע מדפוסי חשיבה מוטעים, לחץ חברתי וצורך בשייכות. המערער הודה וחסך בזמן שיפוטי. ותפקודו נורמטיבי. טען שבית המשפט טעה כאשר זקף לחובת המערער את הימשכות ההליכים בתיק. טען שתסקיר שירות המבחן על המערער אינו שלילי, וממילא עבר זמן רב מעת עריכתו ויש מקום לקבל על המערער תסקיר עדכני. הפנה לפסיקה. טען כי מדובר בהחזקת אקדח. וכי מתחם העונש אמור לעמוד בחלקו העליון על 9-10 חודשי מאסר. וביקש לבטל את עונש המאסר בפועל שהוטל על המערער, או לחילופין לקצרו ולהורות שהוא ירוצה בעבודות שירות. עוד טען כי אורך המאסר על תנאי שהוטל על המערער אינו מידתי וביקש לקצרו. בטיעונים בע"פ, טען שלא היתה הצדקה להכרעת שירות המבחן בדבר המסוכנות הנובעת מהמערער, הדגיש את חלוף הזמן, שלטענתו רק חלקו היה בעטיו של המערער, את העובדה שמאז האירוע המערער לא הסתבך בעבירה אחרת, ואת מצבם הבריאותי של הוריו ומצבו הכלכלי של המערער, וביקש לקבל את הערעור.

ב"כ המשיבה טענה שהעונש שהוטל על המערער קל והוא לוקח בחשבון את חלוף הזמן ואת מכלול נסיבותיו של המערער. וביקשה לדחות את הערעור.

עיינו בכל החומרים שהונחו בפנינו והקשבנו לטיעוני הצדדים ובאנו למסקנה שדין הערעור להידחות.

נשק בהגדרתו המרכזית הוא כלי שסוגל לירות כדור, שבכוחו להמית אדם. כך שהסיכון לחיי אדם טבוע בנשק באשר הוא. ואכן, המציאות מלמדת שכלי נשק מהווים מקור לפגיעות גוף ונפש, בין בדרך של תאונות ובין כתוצאה ממעשים מכוונים.

תופעת החזקת כלי נשק שלא כדין בישראל, נפוצה עד כדי הגדרתה כמכת מדינה, והשלכותיה ההרסניות מתבטאות בחיי

היומיום. תופעה זו חמורה במיוחד בחברה הערבית, בה ירי ברחובות הישובים והערים הינו חזון נפרץ, הגובה מחיר דמים בלתי נסבל.

לכך מתווספים היבטים ביטחוניים, הנוגעים לפוטנציאל השימוש בכלי נשק אלה בפיגועי ירי ובתרחישים אחרים.

מכלול הפגיעות והדאגות הכרוכות בסוגיית כלי הנשק הבלתי חוקיים בישראל, גורם לכך שנושא זה מהווה את אחת הבעיות החברתיות המשמעותיות שעל סדר היום הציבורי, ומחייב פעולה נמרצת של כלל הגורמים הנוגעים לענין למיתון התופעה.

ענישה היא כלי מבין הכלים הנתונים לחברה להשפיע על התנהגות הפרט. הקול הברור העולה מפסיקת בית המשפט העליון בנוגע לעבירות הנשק מתווה מדיניות ענישה מחמירה ורצינית, הנותנת בכורה לשיקולי הגמול וההרתעה. והלכה למעשה, הערכאות הדיוניות מיישמות מדיניות זו ומטילות ענישה משמעותית על עבירות נשק.

יש להטמיע בציבור את התובנה שהחזקת נשק ללא היתר היא מעשה חמור, אסור בתכלית, המסכן את הציבור ומסכן את מבצעו בענישה כואבת.

ב"כ המערער מציין את תפקודו החיובי של המערער במישורי חייו השונים, את העובדה שאין לו הרשעות קודמות ואת העובדה שבני משפחתו הגיעו להישגים אישיים והם תורמים לחברה. נתונים אלה הם בעלי פנים שונות. מצד אחד, באופן כללי, נתונים חיוביים עומדים לזכותו של אדם בעת נתינת הדין. אך מנגד, הנתונים הנוגעים למערער ולמשפחתו מלמדים, במישור הפרטי, שאין המדובר במי שגדל בתנאי מצוקה ועזובה, שהשפיעו על בחירותיו והסלילו אותו אל שולי החברה, ובמישור הכללי, מלמדים על עומק וחומרת תופעת החזקת הנשק שלא כדין, שהמערבים בה אינם רק עבריינים ואנשים משולי החברה, אלא גם אנשים שהתנהלותם הכללית נורמטיבית. והדבר מבליט ומחזק את הצורך בהטלת ענישה מרתיעה.

גזר דינו של בית המשפט קמא מדוד ושקול - בהתחשב בכך שהעבירה בוצעה בשנת 2019, בטרם התיקון לחוק הקובע עונש מזערי בעבירות נשק מסוימות, הרי שמתחם העונש ההולם שנקבע מתאים לנסיבות. והעונש שהוטל על המערער לוקח בחשבון את כל הנסיבות העומדות לזכות המערער ובמידה מסוימת הוא אף מקל עם המערער.

איננו מוצאים הצדקה להתערב בו.

הערעור נדחה.

ניתן והודע היום כ"ז אדר
תשפ"ג, 20/03/2023
במעמד הנוכחים.
אליהו ביתן, שופט, סגן
הנשיאה

יעל ייטב, שופטת

יובל ליבדרו, שופט